

GUY BASS

LEGENDA O ŽABÁKOVI

LEGENDA O ŽABÁKOVI

Tuto knihu věnuju Ruth

Guy Bass

Všem princům a princeznám mého života
a mému osobnímu věkodlakovi za to, že to se
mnou vydržel a dohlížel, abych nepřestala kreslit.

Oda Sonjuová

First published in Great Britain in 2014 by Stripes Publishing

Text copyright © Guy Bass, 2014

Illustrations copyright © Dynamo, 2014

Cover illustration copyright © Jonny Duddle, 2014

Translation © Vratislav Kadlec, 2015

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2015

Všechna práva vyhrazena.

Bez písemného povolení vlastníka práv není povoleno publikaci
ani žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání
v rešeršním systému, ani ji jakýmkoli prostředky šířit, ať již
elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

Legenda o Žabákovi

Z anglického originálu *The Legend of Frog*

přeložil Vratislav Kadlec

Redigovala Jana Kunová

Korektury Adéla Lapáčková

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2015

Vydání první

Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-7391-989-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

LEGENDA O ŽABÁKOVI

Guy Bass

B R I O

Bylo nebylo,
na Konci světa...

Podivuhodná lekenda o princi Žabákoví

Kapitola prvá

Bylo nebylo žili byly KRÁL A KRÁLOVNA
UPLNĚ VŠEHO. Vládli uplně celému
Královstvínsku a bidleli v palátsi a měli
tam trůny a koruny a tolik nablískaných
sentvičů, co jenom zvládli snízt.

Tejich paláts vipadl fakt super a byl
uplně nacpaný vjemýma podanýma. Tejich
nejmilejší vjemá podaná se menovala
Konvalinka a byla moc hodná a chitrá
a moudrá.

Ale král a královna Uplně všeho byli moc
smutní. Uplně nejvíc ze všeho na svjetě

toužili ~~poděskat~~ po dětsku. Jednoho dne se nabřehu jezírka v zámeské zahradě oběvilo zláštní zlaté vejtse. Celé se lesklo a blíšťelo a král a královna Uplně všeho řekli bezva! Zlaté vejtse! Brzi se z něj něco vilíhne a bude to prync protože takle to z pryncema chodí!

Pak přišel Konec svjeta.

A Konvalinka povídá: HALE POZOR
VŠICHNI TO JE KONEC SVJETA,
MUSÍME RYCHLE VIPADNOUT A UTÝST!

Ale nikdo jí neposlouchal ani král
z královnou. Atak Konvalinka vzala to zláštní
vejtse a utekla s nim na ostrov za samim
Koncem svjeta.

Dyž bylo po konci sjeta Konvalinka byla celé vjegy sama samotinká a smutná. Ale pak se zlaté vejťse vilíhnulo a viklubaľ se z něj kráľosky zelený prync.

Konvalinka vichovávala pryncu jakoby to byl její vlasní sin. Byl to nejlepčí a nejmotśnějši ze všeh prynců. Rostl jako svody. Dyž mu byl rok tak už byl hrozně moc silný a rychlí, a měl motśné nohy a umněľ hrozně visoko skáľat a taki měl nejchitřejši mozek jako jeden z milijonu a umněľ ~~mykromimykro~~ se maskovat jako zazračný nynža.

Akorád že nemněľ řadné Kráľovstvínsko a paláťs a podané co by mu nosili koruny a nablískané sentviče, protože bylo po Konci sjeta. Prync prožil celí řivot na zaprděném ostrůvku za samim Koncem sjeta. Jeho dům nevipadal ani trochu jako něľaký paláťs. Byl to malí domeček a nebyl v něm ani trůn a prync

musel jíst akorád zeleninu, co smrděla jako
dyž si říhnete. A taki nic stoho neviděl
na vlasní oči, jenom mu to viprávjela
Konvalinka.

No atak ten prync začal přemíšlet jak
asi ten Konec svjeta vipadá? Atak řek
Konvalince prosím můžu se jít podívat jak
vipadá ten Konec svjeta ale Konvalinka
řekla NE! TO AŽ TĚ ANI NENAPADNE,
dívat se na Konec svjeta! Je tam akorád
ZPÁLENÁ ZEMNĚ a ŠČERNALÁ NEBESA!
SKÁZA! A řekla to tím tónem kerým mluví
akorád dyž mluví o Konci svjeta. Atak
prync nikam nesmněl a nesmněl se podívat
jak Konec svjeta vipadá.

To znamená že nemůže Konvalince říct
dyž tam pude.

Nevim jak to dopadne. Ale dám vám
vjedět až se tam dostanu.

525 010121 225

010121 225 50505

Ostrov za samým Koncem světa

Žabák namočil pero do kalamáře. „A teď Kapitola druhá...“

„Copak si to píšeš, Žabáku?“

Žabák rychle zaklapl knihu. Ohlédl se a spatřil, že do dveří nakukuje Konvalinka. Žabákovi se vůbec nepodobala. Neměla jeho jasně zelenou, skvrnitou pokožku ani jeho vypouklé žluté oči. Měla nos a uši – ty Žabák postrádal – a dlouhé hnědé vlasy, zatímco Žabák neměl na hlavě ani vlásek. Konvalinka vlastně vypadala zcela lidsky – obojživelníka nepřipomínala ani náznakem. Ovšem Konvalinka se také nevyklubala ze zlatého vejce.

„Já – ehm – akorát jsem zapisoval náš příběh,“ odpověděl Žabák. „O zlatém vejci a mocném princí.“

„Je od tebe nanejvýše královské, že se pro-
cvičuješ ve psaní,“ poznamenala Konvalinka,
„ale už jsme měli jít dávno na kutě a zítra
nás čeká dlouhý den: musíme zalít květiny,
okopat brambory, spočítat mraky...“

„To samé jsme dělali včera – i předevčí-
rem,“ reptal Žabák.

„Musíme neustále cvičit tvé mimikry,“
připomněla Konvalinka.

„Ale před čím bych se měl schovávat?
Vždyť tu kromě nás nikdo není,“ namítl Ža-
bák a dlouze a hlasitě si povzdechl. Přesko-
čil ze židle na postel.

„Tak jaký příběh bys chtěl dnes slyšet?“
zeptala se Konvalinka a přitáhla mu pokrýv-
ku k bradě. „Mohla bych ti vyprávět o tom,

jak jsem jezdila na královniných novorožcích. Nebo jak král přeprděl víly prudničky? Či o tom, jak dali ptáci slunňáci královně k narozeninám paprsek?“ Pohled jí sklouzl k Žabákově knize. „Anebo o zlatém vejci, z něhož se vyklubal mocný princ...“

„Mohla bys mi vyprávět o Konci světa,“ navrhl Žabák.

„Ještě jednou? Víc už se o něm povědět nedá,“ povzdychla si Konvalinka a promnul si oči. „Spálená země... zčernalá nebesa... zkáza.“

„Zkáza,“ zopakoval zasněně Žabák. „A žije tam někdo?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděla Konvalinka s povzdechem. „Jak by mohl někdo žít na Konci světa?“

„Já nevím, prostě... Jsem princ,“ řekl Žabák. „To musím vážně už napořád zů-

stat na tomhle ostrově? Mám pocit, že jsem předurčen k něčemu trochu... princovštějšímu.“

Konvalinka se zarazila. Zhluboka se nadechla a zadívala se na podlahu. Když zase zvedla pohled, měla na tváři úsměv. „O čem se ti včera zdálo? Vzpomeneš si?“ zeptala se.

Žabák si ten nikterak neobvyklý sen vybavil okamžitě. „Byl jsem na obloze, výš než cokoli jiného, výš než hvězdy, a díval jsem se dolů na svět,“ odpověděl.

„Připadalo ti to skutečné?“ vyzvídala Konvalinka.

Žabák přikývl.

„A dokážeš teď vyletět až nad hvězdy?“

„Ne, ale...“

„Nedokážeš. Zkrátka cítíš, že to není možné,“ přerušila ho rychle Konvalinka. „Byl jsi předurčen k tomu, stát se velkým vlád-

cem, Žabáku – tím jsem si jistá. Ale svět je pryč. Nastal Konec světa. Zůstali jsme jen my dva a tenhle ostrov. Odneseš mě sem a postavila jsem tenhle dům, abys byl v bezpečí. Jsme jen my dva – už jednou provždy.“

„Já vím, ale... Provždy, to je hrozně dlouho,“ brblal Žabák.

Konvalinka se zasmála. „Jsi hodný chlapec, Žabáku,“ řekla a políbila ho na čelo.

Žabák věděl, co Konvalinka řekne, až zhasne světlo – říkala to samé každý večer od chvíle, kdy se vyklubal ze zlatého vejce.

„Dobrou noc, Vaše Královská Výsosti, Vládce všech království, Právoplatný Pane světa..., princí Žabáku.“

515205A 522

Bouře

Uplynuly dvě hodiny, než si byl Žabák jistý, že Konvalinka spí.

„Zůstat tu jednou provždy? Pche – to není nic pro prince Žabáka,“ šeptal si. Sáhł pod postel a vytáhl dřevěnou truhlu. Vyndal

Skázovzdomé trenýrki

SKÁZOVZDORNÉ TRENÝRKI jsou vyrobené z té úplně nejvíc nejskvjeleši látki VÚBEC a spojují v sobje pryncovski módní střich s protiapokalitptyckou praktyčností. SE SKÁZOVZDORNÝMY TRENÝRKAMY řeknete „ne“ nevzhlednoztí - budete vipadat elegandně i dyž se budete válet v prachu na Konci sjeta.

SKÁZOVZDORNÉ TRENÝRKI -
pro prynce na cestách!

z ní všechno, co potřeboval k cestě na Konec světa: zkázovzdorné trenýrky.

Byly spíchnuté z prapodivné směsice vzájemně neladících látek – Žabák si je chvíli pyšně prohlížel a potom si je oblékl. Přistoupil k zrcadlu a nikoliv poprvé se kochal svým odrazem.

„Vypadáte skvěle, Vaše Výsosti,“ řekl a nadmul prsa. Ačkoliv mu bylo jen něco přes rok, vypadal spíš tak na deset – jen byl o dost zelenější než jiní chlapci v tom věku. Ze zrcadla na něj zamrkaly velké žluté oči a na tváři se mu rozhostil široký úsměv.

Čas oslovit mé věrné poddané, pomyslel si. Otočil se ke stolu, na kterém seděl nahrubo sešitý plyšový medvídek, had z vycpané ponožky s knoflíky místo očí a kus kamene s namalovaným obličejem. Žabák si odkašlal a položil si ruku na srdce.

„Moji nejvěrnější občané, nadešel čas, aby váš princ vyslyšel volání osudu,“ začal. „Onen den je zde – den, kdy se započne mé královské dobrodružství. Musím vzdorovat spalené zemi a zčernalým nebesům a zkáze... a podívat se, jak ten Konec světa vypadá. Ale nebojte se, já se vrátím: A přinesu vám něco pěkného.“

Chvíli počkal a představoval si bouřlivý potlesk (ačkoliv jeho „věrní poddaní“ se ani nehnuli). Potom se vrátil k posteli a vytáhl zpod polštáře krátký sukovitý klacek.

„Raoule Schránile,“ pravil, „žádná výprava na Konec světa by nebyla dokonalá bez mocného meče – a ty jsi nejprvotřídnější a nejneporazitelnější z mých zbraní. Vždy tě budu mít po svém boku..., dokonce i když půjdu čurat.“

Žabák si strčil klacek za opasek a vyplí-
žil se z pokoje. Cestou ven nakoukl do Kon-
valinčiny ložnice. Konvalinka jako obvykle
spala tvrdě – a chrápala na celé kolo. Žabák
po špičkách došel k zadnímu vchodu a ote-
vřel dveře. Měsíc byl jako jasný vryp vykro-
jený z nebeské černi. V měsíčním světle se
stříbrně mihotalo Mezivodí. Ta obrovská
vodní plocha byla vším, co leželo mezi Ža-
bákem a Koncem světa.

